

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A PATRA

CAUZA FEDOTOV c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 6484/05)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

15 decembrie 2009

DEFINITIVĂ
la 15 martie 2010

potrivit articolului 44 § 2 (b) din Convenție

Această hotărîre poate fi supusă unei revizuii din punct de vedere redacțional.

În cauza Fedotov c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Patra), statuînd la 15 decembrie 2009 în Cameră compusă din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ján Šikuta,

Päivi Hirvelä, *judcători*,

și Lawrence Early, *Grefier al Secției*,

Deliberînd cu ușile închise la 24 noiembrie 2009,

Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată printr-o cerere (nr. 6484/05) depusă la 21 decembrie 2004 contra Republicii Moldova la Curtea Europeană, în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova, dl Eduard Fedotov.

2. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl Vladimir Grosu.

3. Reclamantul a pretins, în special, încălcarea drepturilor sale, garantate Articolele 6 și 13 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, prin faptul că hotărîrea definitivă în favoarea sa nu a fost executată într-un termen rezonabil.

4. La 14 noiembrie 2007, Președintele Secțiunii a IV-a a decis să comunice cererea Guvernului. De asemenea, s-a decis examinarea fondului cererii odată cu admisibilitatea acesteia (Articolul 29 § 3 din Convenție).

5. Judecătorul M. Poalelungi, ales din partea Republicii Moldova, s-a retras de la examinarea cauzei date (Articolul 28 din Regulamentul Curții). La 25 iunie 2009, Guvernul a informat Curtea, în conformitate cu articolul 29 § 1 (a) din Regulament, că este de acord ca în locul lui să fie numit un alt judecător ales și a lăsat la discreția Președintelui Camerei să-l numească pe acesta. La 14 septembrie 2009, Președintele Camerei l-a numit pe judecătorul Šikuta să examineze cauza dată.

ÎN FAPT

I.CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamantul s-a născut în 1937 și a locuit în Chișinău.

7. Circumstanțele cauzei, după cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate în felul următor.

8. Reclamantul a fost angajatul Ministerului Afacerilor Interne („MAI”). După pensionare, în 1984, el primea o pensie de stat. La 23 iunie 1993, Parlamentul a promulgat Legea nr.1544-XIII asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne („Legea din 1993”), în care se stabilea modul de calculare a pensiilor pentru anumite categorii de militari și personalul afiliat, lege care era aplicabilă și în cazul reclamantului. La 21 februarie 1994, Guvernul a adoptat Decizia nr. 78 cu privire la modul de calculare a vechimii în muncă, stabilire și plată a pensiilor și indemnizațiilor militarilor, persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne („Decizia din 1994”). În opinia reclamantului, Decizia din 1994 a redus, în mod ilegal, mărimea pensiei pe care el era îndreptățit să o primească, în conformitate cu Legea din 1993.

9. În 1998, reclamantul a solicitat o recalculare a pensiei sale, în temeiul Legii din 1993. În urma refuzului din partea MAI de a răspunde solicitării sale, el a inițiat o acțiune în instanță. La 18 iunie 1999, Judecătoria sectorului Centru a respins plîngerile sale.

10. În luna septembrie 2000, reclamantul a cerut din nou să-i fie recalculeată pensia, considerînd că Decizia din 1994 a schimbat în mod ilegal prevederile Legii din 1993, prin reducerea mărimii pensiei care trebuia să fie plătită categoriei de persoane din care făcea parte și el. Reclamantul a cerut 9.656 MDL (920 EUR la acel moment), ceea ce constituia diferența dintre mărimea pensiei sale și suma la care avea dreptul prin lege, în vigoare din 1 iulie 1993.

11. La 22 octombrie 2001, Curtea de Apel Chișinău a admis cererea reclamantului și a obligat MAI să recalculeze pensia sa începînd cu 1 iulie 1993, în conformitate cu Legea din 1993. Hotărîrea nu a fost atacată cu recurs și a devenit definitivă și executorie, cincisprezece zile mai tîrziu.

12. La 28 august 2002, Departamentul de Executare a Deciziilor Judecătorești din cadrul Ministerului de Justiție („Departamentul”) a informat reclamantul că cererea sa de executare silită a hotărîrii a fost înregistrată la 15 noiembrie 2001. Pe data de 10 iunie 2002, Departamentul a stabilit un termen-limită pentru MAI de a se conforma hotărîrii judecătorești. La 15 august 2002, MAI a răspuns că pensia reclamantului a fost calculată corect. Departamentul a solicitat MAI să prezinte „registrul de

calcul a sumelor pe baza cărora a fost calculată pensia”. Departamentul promis să țină reclamantul la curent cu informațiile respective.

13. La 5 septembrie 2002, Departamentul a expediat o scrisoare similară reclamantului.

14. La 17 aprilie 2003, MAI a informat reclamantul că hotărîrea în favoarea sa a fost executată. În aceeași scrisoare, MAI a declarat că pensia reclamantului a fost calculată în temeiul Legii din 1993 și a Deciziei din 1994 pînă în anul 1998. De la 5 februarie 1998, pensia sa a fost calculată pe baza unor amendamente la Legea din 1993, adoptate în 1997. Pensia sa a fost recalculată din nou, în baza unei Decizii a Guvernului, adoptate în 2000. MAI a mai informat reclamantul că urmau să mai fie executate încă 710 titluri executorii, suma totală constituind 5.100.000 lei. Odată ce bugetul MAI pentru 2003 nu prevedea o astfel de sumă substanțială ca să fie plătită pentru aceste scopuri, plata în baza titlurilor executorii, inclusiv cel al reclamantului, urma să fie efectuată după modificările la Legea bugetului de stat pe anul 2003, iar titlurile executorii să fie depuse, treptat, la Trezoreria Ministerului de Finanțe.

15. La 18 aprilie 2003, Departamentul a informat reclamantul că la 26 noiembrie 2001 a stabilit un termen-limită pentru ca MAI să se conformeze hotărîrii din 22 octombrie 2001 și că, în răspunsul său, MAI a declarat că hotărîrea a fost executată corespunzător. În scrisoarea MAI era inclusă o anexă în care se prezentau sumele pensiei plătite reclamantului între ianuarie și iunie 2003.

16. Reclamantul s-a plîns mai multor autorități de stat, inclusiv Președinției și Ministerului Justiției, susținînd că hotărîrea în favoarea sa nu a fost executată. La 2 iunie 2003, Ministerul Justiției a informat reclamantul că debitorul l-a informat că s-a conformat pe deplin hotărîrii și că nu mai existau sume restante în cazul dat.

17. Drept răspuns la cererea reclamantului de a iniția o acțiune penală împotriva persoanelor responsabile de neexecutarea deplină a hotărîrii din 22 octombrie 2001, Procuratura Generală a informat că hotărîrea a fost executată. Documentele din dosar au demonstrat că pensia sa a fost recalculată pentru perioada 1998-2003.

18. Reclamantul a inițiat două acțiuni noi în instanță împotriva MAI. În prima acțiune a cerut instanței să dispună calculul corect al pensiei sale începînd cu 1 iunie 1993 și să i se achite suma de 1.556 lei, precum și prejudiciul de 300.000 lei. În cea de-a doua acțiune a cerut să fie executată hotărîrea din 22 octombrie 2001 și plata pentru prejudicii în valoare de 300.000 EUR.

19. În prima acțiune, la 11 octombrie 2004, Curtea de Apel Chișinău a admis parțial pretențiile sale și a constatat că hotărîrea din 22 octombrie 2001 nu a fost pe deplin executată. Instanța i-a acordat 7.245 MDL din pensia reținută pentru perioada dintre 1 iulie 1993 și 5 februarie 1998. La 8

decembrie 2004, Ministerul Afacerilor Interne a transferat această sumă la Banca de Economii, pentru a plăti reclamantului.

20. În a doua acțiune, la 8 decembrie 2003, Curtea de Apel Chișinău a dispus scoaterea cererii de pe rol din motivul că în instanța de drept comun a Judecătoriei sectorului Centru se afla în procedură de examinare pricina civilă cu aceleași cerințe ale reclamantului. La 21 aprilie 2004, Curtea Supremă de Justiție a casat această decizie și a precizat că pretențiile reclamantului, în cele două acțiuni în instanță au fost distincte. La 3 iunie 2004, Curtea de Apel Chișinău a respins plîngerea sa privitor la cererea de a executa hotărîrea, din motiv că aceasta nu putea fi obiectul procedurilor judiciare noi. Reclamantul a fost informat despre dreptul său de a solicita executarea hotărîrii din 22 octombrie 2001 în cadrul procedurilor de executare. La 3 noiembrie 2004, Curtea Supremă de Justiție a respins un recurs depus de reclamant ca fiind nefondat.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

21. Dreptul intern relevant a fost stabilit în cauza *Prodan c. Moldovei* (nr. 49806/99, CEDO 2004-III (extrase)).

ÎN DREPT

22. Reclamantul s-a plîns, în temeiul Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție, precum și în temeiul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, de omisiunea de a executa hotărîrea definitivă în favoarea sa într-un timp rezonabil. Partea relevantă a Articolului 6 prevede că:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotări fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil...”

Articolul 13 prevede următoarele:

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

Partea relevantă a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. ...”

23. Reclamantul s-a plîns, în cele din urmă, în temeiul Articolului 14, că lui nu i s-au eliberat unele documente traduse în limba rusă, cum ar fi hotărîrea din 8 decembrie 2003. Articolul 14 prevede următoarele:

„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

I. ADMISIBILITATEA

24. Guvernul a susținut că reclamantul a abuzat de dreptul său de a adresa petiții individuale. La 8 decembrie 2004, el a fost informat despre faptul că banii transferați pentru executarea hotărîrii din 11 octombrie 2004 erau disponibili într-un cont bancar, însă acesta a preferat să depună cererea sa la 21 decembrie 2004 și să-și ridice banii două zile mai târziu.

25. În ceea ce privește mențiunea Guvernului cu privire la pretinsul abuz, Curtea consideră că o cerere, în mod normal, nu ar putea fi respinsă ca fiind abuzivă, în temeiul Articolului 35 § 3 din Convenție, decît în cazul în care a fost întemeiată cu bună știință pe fapte neadevărate (a se vedea *Varbanov c. Bulgariei*, nr 31365. / 96, § 36, CEDO 2000-X; *Rehak v. Republica Cehă* (dec.), nr 67208/01, 18 mai 2004; și *Popov c. Moldovei (nr. 1)*, nr. 74153/01, § 49, 18 ianuarie 2005). Pe baza materialelor aflate în posesia sa, Curtea nu este în măsură să concluzioneze că reclamantul și-a bazat alegațiile sale pe informații care a știut că sunt false. De fapt, el ar putea să se mai plîngă de neexecutarea unei hotărîri definitive în favoarea sa într-un termen de șase luni de la data executării, cu condiția ca, înainte de aplicare, întîrzierea să fi fost suficient de lungă pentru a ridica o chestiune prevăzută de Articolul 6 al Convenției. În consecință, această obiecție trebuie să fie respinsă.

26. Reclamantul s-a plîns că a fost discriminat, contrar Articolului 14 al Convenției, ca urmare a refuzului de a i se elibera traducerea în limba rusă a hotărîrii din 8 decembrie 2003 și a altor documente. Curtea constată, totuși, că această plîngere a fost depusă la 21 decembrie 2004, ceea ce constituie mai mult de un an după ce lui nu i s-ar fi eliberat preținsele traduceri ale documentelor relevante. Această plîngere a fost, astfel, introdusă în afara termenului stabilit de Articolul 35 § 1 al Convenției și trebuie să fie respinsă ca inadmisibil, în temeiul Articolului 35 § 4 din Convenție.

27. Curtea consideră că plîngerile reclamantului în temeiul Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție, precum și în temeiul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, ridică probleme de drept, care sunt suficient de relevante încît determinarea acestora să depindă de o examinare a fondului. Nu au fost identificate motive pentru a le declara inadmisibile. Prin urmare, Curtea declară aceste plîngeri admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica

Articolul 29 § 3 din Convenție (a se vedea punctul 4 de mai sus), Curtea va lua în considerare imediat fondul acestor plângeri.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 DIN CONVENȚIE ȘI A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

28. Reclamantul s-a plîns că neexecutarea hotărîrii din 22 octombrie 2001 într-un timp rezonabil i-a încălcat dreptul său garantat de Articolului 6 § 1 al Convenției și de Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

29. Guvernul a susținut că autoritățile au luat toate măsurile necesare pentru a executa hotărîrea judecătorească și l-a informat corespunzător pe reclamant că hotărîrea a fost, de fapt, executată (a se vedea punctele 15-17 de mai sus). A doua hotărîre în favoarea reclamantului (adoptată la 11 octombrie 2004) a fost executată chiar înainte ca solicitantul să depună titlul de executare la 11 ianuarie 2005. Nu există nici un dubiu că, avînd în vedere numărul titlului executoriu menționat în ordinul de plată efectuată la 23 decembrie 2004, că această hotărîre fusese executată la acea dată. Mai mult decît atît, noul Cod de Executare, în vigoare din 1 iulie 2005, descrie în detaliu procesul de executare și nu permite vreo derogare sau o întîrziere a procesului.

30. Curtea observă că părțile au opinii diferite privitor la faptul dacă sau cînd anume hotărîrea din 22 octombrie 2001 a fost executată pe deplin. Curtea observă că, în conformitate cu această hotărîre, Ministerul Afacerilor Interne a fost obligat să recalculeze pensia reclamantului, începînd de la 1 iulie 1993 și pînă la data adoptării hotărîrii (a se vedea punctul 11 de mai sus). De asemenea, constată că, în una dintre acțiunile în instanță depuse ulterior, reclamantul a cerut calcularea corectă a pensiei sale pentru aceeași perioadă și că instanța a admis parțial cererea sa și a dispus să fie acordată o sumă de bani în favoarea sa (a se vedea punctul 19 de mai sus). Curtea consideră că, dacă hotărîrea din 22 octombrie 2001 s-ar fi executat pe deplin, după cum a susținut Guvernul, reclamantul ar fi obținut întreaga sumă datorată pentru perioada începînd de la 1 iulie 1993. Cu toate acestea, faptul că o instanță a trebuit să decidă acordarea unei sume suplimentare pentru aceeași perioadă și vizînd aceleași drepturi de pensie în 2004, confirmă faptul că reclamantul nu a obținut întreaga sa pensie înainte de hotărîrea din 2004. Această concluzie este în concordanță cu scrisoarea debitorului însuși, expediată la 17 martie 2003, în conformitate cu care MAI nu avea bani suficienți în conturile sale pentru a executa titlul executoriu al reclamantului (a se vedea punctul 14 de mai sus). În cele din urmă, Guvernul a recunoscut, în mod expres, că executarea hotărîrii din 22 octombrie 2001 a avut loc la 23 decembrie 2004 (a se vedea punctul 29 de mai sus).

31. Curtea concluzionează că hotărîrea în favoarea reclamantului nu a fost pe deplin executată cel puțin pînă la 23 decembrie 2004.

32. Curtea notează că a constat încălcări ale Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr.1 la Convenție în numeroase cazuri referitoare la întârzierea conformării sau executării hotărîrilor judecătorești definitive (a se vedea, printre alte autorități, *Prodan*, citate mai sus, § 56, și *Luntre și alții c. Moldovei*, 2916/02, 21960/02, 21951/02, 21941/02, 21933/02, 20491/02, 2676/02, 23594/02, 21956/02, 21953/02, 21943/02, 21947/02 și 21945/02, § 36, 15 iunie 2004).

33. Examinînd materialele trimise pe adresa Curții, Curtea constată că dosarul nu conține niciun element pe care i-ar permite să ajungă la o altă concluzie în speța dată. În special, se reafirmă principiul menționat în *Prodan* (citată mai sus, § 53) că:

„Nu se cuvine ca o autoritate de stat să invoce lipsa de fonduri ... ca scuză pentru neexecutarea unei hotărîri judecătorești. Desigur, o întârziere în executarea unei hotărîri poate fi justificată în circumstanțe speciale. Dar întârzierea nu poate fi de o așa natură încît să afecteze esența dreptului garantat de Articolului 6 §1 din Convenție”.

34. Prin urmare, din motivele prezentate în cazurile menționate mai sus, Curtea constată că neexecutarea hotărîrii din 22 octombrie 2001 într-un termen rezonabil constituie o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

III. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 13 COROBORAT CU ARTICOLUL 6 § 1 DIN CONVENȚIE

35. În continuare, reclamantul s-a plîns că nu a dispus de căi efective de atac în legătură cu plîngerea sa, în temeiul Articolului 6 § 1 al Convenției.

36. Guvernul a susținut că reclamantul a avut la dispoziție astfel de căi de atac privitor la plîngerea sa în temeiul Articolului 13 cum ar fi cererea de a iniția o procedură administrativă sau penală împotriva persoanei responsabile de neexecutare.

37. Curtea observă că plîngerile reclamantului asupra faptului că refuzul de a executa hotărîrea în favoarea sa a încălcat drepturile sale în temeiul Articolului 6, au fost discutabile, fără îndoială (a se vedea punctul 34 de mai sus). Reclamantul a fost îndreptățit, prin urmare, la un recurs efectiv, în sensul Articolului 13. În consecință, Curtea va examina dacă un astfel de remediu a stat la dispoziția reclamantului.

38. Curtea constată că hotărîrea în favoarea reclamantului nu a fost executată mai mult de trei ani după ce acesta a fost adoptată. Debitorul, în acest caz, a fost un Minister. Mai mult decît atît, în ciuda mai multor încercări ale reclamantului de a accelera executarea hotărîrii judecătorești și de a-i trage la răspundere penală pe cei responsabili de neexecutare, nu a existat vreo îmbunătățire a situației pentru mai bine de trei ani.

39. Prin urmare, este evident că reclamantul nu a avut vreun remediu fie pentru a preveni continuarea încălcării drepturilor sale, garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție, fie de a obține despăgubiri. În consecință, a

avut loc o încălcare a Articolului 13, luat împreună cu Articolul 6 § 1 din Convenție (a se vedea *Romashov c. Ucraina*, nr. 67534/01, § 47, 27 iulie 2004; *Voytenko c. Ucraina*, nr. 18966/02, § 43, 29 iunie 2004; și *Botnari c. Moldovei*, nr. 19981/02, § 26, 19 iunie 2007).

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

40. Articolul 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul material

41. Reclamantul a pretins suma de 103.892 MDL (aproximativ 6500 EUR) pentru daunele morale suferite în rezultatul întârzierii de a-și obține banii.

42. Guvernul a considerat că reclamantul nu poate pretinde vreo compensație în absența unei violări a drepturilor sale garantate de Convenție. În special, odată ce la 23 decembrie 2004, el a primit restul sumei ce i se cuvenea, în conformitate cu hotărîrea din 22 octombrie 2001, el nu mai putea solicita compensații suplimentare.

43. Curtea constată că Guvernul a recunoscut că hotărîrea în favoarea reclamantului nu a fost executată într-o perioadă de mai mult de trei ani de la data la care aceasta a devenit rezonabilă (a se vedea paragraful anterior). Cu toate acestea, reclamantului nu i-a fost plătită vreo compensație pentru perioada în care acesta nu a putut să-și utilizeze banii. În consecință, Curtea acordă 250 EUR pentru prejudiciu material cauzat.

B. Prejudiciul moral

44. Reclamantul a pretins 300.000 EUR în vederea compensării prejudiciului moral rezultat din neexecutarea hotărîrii judecătorești în favoarea sa. El a afirmat că s-a îmbolnăvit și a suferit în urma necesității constante de a solicita autorităților să coopereze.

45. Guvernul a considerat că suma solicitată este excesivă în lumina jurisprudenței Curții.

46. Curtea consideră că reclamantului trebuie să-i fi fost cauzat un anumit volum de stres și frustrare în rezultatul neexecutării hotărîrii, cu atât mai mult cu cât el a fost privat de o parte din pensia sa, care constituia unicul său venit. Cu toate acestea, suma solicitată este excesivă. Conducîndu-se de o bază echitabilă, Curtea acordă reclamantului 1.800 EUR pentru prejudiciul moral.

C. Costuri și cheltuieli

47. Reclamantul a pretins, de asemenea, compensații pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții, lăsând această aspect la discreția Curții.

48. Guvernul a considerat că nu este rezonabilă achitarea vreunei compensații.

49. Curtea acordă reclamantului 250 EUR pentru costuri și cheltuieli.

D. Penalități

50. Curtea consideră că este oportun ca dobînda de întârziere ar trebui să se bazeze pe rata minimă de împrumut a Băncii Centrale Europene, la care se vor adăuga trei procente.

DIN ACESTE CONSIDERENTE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* inadmisibilă plîngerea în temeiul Articolului 14 din Convenție, iar restul cererii –admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție, precum și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
3. *Hotărăște*
 - (a) că statul trebuie să achite reclamanților în comun, în termen de trei luni de la data la care hotărîrea devine definitivă, în conformitate cu Articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care urmează a fi convertite în lei moldovenești la cursul aplicabil la data achitării:
 - (i) 250 EUR (două sute cincizeci euro) plus orice taxă care poate fi exigibile, cu titlu de prejudiciu material;
 - (ii) EUR 1.800 (una mie opt sute euro) plus orice taxă care poate fi exigibile, cu titlu de prejudiciu moral;
 - (iii) 250 EUR (două sute cincizeci euro) cu titlu de costuri și cheltuieli;
 - (b) că din momentul expirării termenului mai sus menționat de trei luni pînă la achitarea efectivă a sumei respective, statul reclamat va achita o dobîndă egală cu rata minimă a dobînzii de împrumut a Băncii Centrale Europene, plus trei procente.
4. Respinge restul pretențiilor reclamantului de satisfacție echitabilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 15 decembrie 2009, în conformitate cu articolul 77 § 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte